

Zelfmoord:

je bent terug zo weer terug op aarde...

tijding van gene zijde

Als je denkt dat je niet verder kunt gaan:

Praat met iemand!

Je bent belangrijk! Ik meen het

0800 – 0113

www.113.nl

© Dit boekje mag in iedere mogelijke vorm worden vermenigvuldigd en verspreid. Als je er delen uit aanhaalt, vermeld dan de titel 'zelfmoord: je bent zo weer terug op aarde' en de website www.divinefulness.info

Inleiding

Op zesenvestigjarige leeftijd ontdekte ik dat ik een bijna-doodervaring had gehad toen ik achttien maanden oud was. Het idee verwarde me. Want aan de ene kant kon ik me niet voorstellen dat ik me iets van die gebeurtenis kon herinneren. Ik was nog zo jong. Tegelijkertijd waren er gevoelens, gedachten in mij.

Uiteindelijk ging ik achter de computer zitten om de onrust en gevoelens van paniek die in mij leefden uit te drukken. Ik typte de eerste zin in: "Het was verschrikkelijk!" Omdat ik blind kan typen gebeurde er iets heel wonderbaarlijks. Terwijl mijn vingers heen en weer schoten over het toetsenbord, verschenen er tekens op het computerscherm. Pas na het verschijnen van de tekens las ik de woorden die gevormd werden. De zinnen vulden me met verbazing en ongeloof. Na een paar pagina's wilde ik niet meer door mijn eigen vingers voorgelezen worden en ik bewaarde het document en begon iets anders te doen.

Na een paar dagen kwam de onrust echter weer terug. Hoe zou het verhaal verder gaan? Zal de persoon die in het boek verscheen ooit uit zijn benarde situatie komen? Dus ging ik achter de computer zitten en de dans van mijn vingers begon weer. Na een aantal keren dit proces te hebben doorlopen, werd deze tekst doorgegeven, ik kan er geen andere naam voor vinden.

Het verhaal gaat verder waar een zelfmoord voor ons stopt: in het hiernamaals.

Na mijn zelfmoord

Het was vreselijk. Echt niet meer om uit te houden.

Niemand wist wat het volgende uur, de volgende minuut zou brengen. Zelfs mijn superieuren wisten het niet. Zij stuurden ons wel uit op de meest onzinnige en uitzichtloze missies. Daarbij sneuvelde zo'n beetje iedereen, waar ik een band mee had opgebouwd. Zij die overbleven, waren even zozeer de weg kwijt als ikzelf. De onzekerheid sneed door mijn ziel. Als er een hel bestond, dan zat ik er middenin.

Die avond lag ik in mijn tent; zoals altijd half wakker, omdat je nooit wist of je wel veilig was in je slaap. Als in een flits van licht viel het me in. De oplossing was eenvoudig. "Ik ga een eind aan mijn leven maken."

Het plan was snel in elkaar gezet. Bij de eerstvolgende missie, waar ze ons op uitsturen, bied ik mij aan als voorhoede. Dat betekende dat er van achteren rugvuur wordt gegeven. Dan ontstaat er een gordijn van kogels die door de lucht scheren, waar ik onderdoor naar voren kruip, richting de vijandelijke linie. Na enige honderden meters gekropen te hebben, sta ik op en word doorzeefd met de rondvliegende kogels en creëer zo een uitweg uit deze hel.

Mijn laatste minuten op aarde waren een ware bezoeking. Al kruipend werd ik heen en weer geslingerd tussen hoop en twijfel. Wel of niet. Wat zou het thuisfront (niet) denken? Wat zou hen worden verteld? Hoe zouden mijn maten dit opvatten? En hoop, verwachting dat het eindelijk is afgelopen, deze hel. Dus haalde ik diep adem en stond op. De uitroepen van verbazing en ongeloof van mijn maten verstomden, terwijl ik het leven uit mijn lichaam voelde wegglijden en ik zweefde naar boven en zag het schouwspel onder mij. Er was paniek. In razend tempo werd een andere soldaat als voorhoede aangewezen. "Ga hem halen, ook al heeft hij het zelf gedaan, zijn familie verdient het dat ze hem kunnen begraven!"

Het lijkt niet meer belangrijk, mijn lichaam, mijn leven. Ik laat het allemaal los en word omvangen door een helder licht, dat steeds witter en witter wordt. Ik voel dat het goed is. Een warm liefdevol licht omhult mij. Als in een diapresentatie zie ik mijn leven. Mijn geboorte, mijn kindertijd, alle scholen die ik bezocht, het voortdurende vertrekken van de ene baan naar de andere, hoe ik daarom uiteindelijk voor het leger heb gekozen, de uitzending naar het buitenland, de missies waar ik aan deel heb genomen en mijn besluit om uit het leven te stappen.

Ik zie weer hoe moeilijk ik het vond om mijn maten te verliezen, hoe machteloos ik mij heb gevoeld. De woede die ik voelde als onze superieur weer iets had bedacht, waarvan iedereen wist dat het toch niet zou werken. En ik zie ook hoe dit een thema door mijn hele leven heen is. Hoe ik mij steeds machteloos en boos heb gevoeld. Zodat ik eigenlijk uit iedere situatie ben gestapt, omdat ik er niet mee kon omgaan.

Opeens staat hij daar. Met achter hem al mijn gesneuvelde maten, die mij aankijken met een blik, die niets aan duidelijkheid overlaat: 'Waarom heb je ons niet gered?'. 'Ik kon er niets aan doen,' schreeuw ik uit. 'Hij was degene die het plan bedacht,' zeg ik terwijl ik naar mijn superieur wijs.

Terwijl ik steeds meer verstrikt raak in het gesprek met mijn maten en mijn superieur, dringt het tot mij door, dat ik deze maalstroom van gedachten, argumenten en tegenwerpingen ken. Dit is precies zoals ik ze hoorde in mijn hoofd, toen ik leefde in een lichaam Er is helemaal niets veranderd!

Verbijsterd probeer ik wijs te worden uit de gevoelens, die zich nu meester van mij beginnen te maken. Ongeloof, onbegrip. Waarom is de dood niet gewoon het einde van het leven? Dan was ik nu verlost van deze ellende. Dus als dit niet de oplossing is, dan is er dus geen enkele! Wie bedenkt er nou zo iets? Paniek bijt zich in mij vast. Hier kom ik dus nooit meer uit! Ik beland in een draaikolk, waarin de woede dat het niet is gestopt, zich vermengt met de wanhoop, dat ik hier nooit meer uitkom.

Iedere gedachte die ik heb, wordt direct werkelijkheid. Iedere herinnering vormt zich voor mijn ogen tot mensen die mij toespreken. Wat zij ook tegen me zeggen, het is allemaal negatief. "Waarom zo? Hoezo op die manier? Waarom niet beter? Of in ieder geval anders?"

Wat ik ook bedenken, het is nooit goed, de mensen en gebeurtenissen waarin ik betrokken ben, veranderen met de gedachten die ik denk. Waar ik mij ook op richt, steeds is de boodschap: "jij, jij, jij, fout, fout, fout!". Angst, afschuw, woede, verdriet, onbegrip, onvermogen en verweer vormen een afschuwelijke brei van gevoelens. Het is zo afgrijselijk om mij hier te bevinden. Iedere gedachte *is* meteen werkelijkheid. Niets op aarde is er mee te vergelijken.

Soms wordt het helemaal zwart om mij heen. Dan word ik zo bang, dat ik begin te fantaseren om maar iets te zien; hopend dat ik daarmee het zwart kan verdrijven. De beelden die dan opkomen zijn nog erger, nog afwijzender dan mijn eigen gedachten.

Uiteindelijk schreeuw ik wanhopig uit: 'ik wil helemaal niets meer. Ik wil dat het stopt.'

Een witte, witte wolk

Een grote witte wolk trekt over mij heen. Alle gedachten stoppen. Er is helemaal niets meer. Alleen het witte van de wolk, een koude nattige sensatie, verder niets.

Op het moment dat ik ook maar even denk: "ook dit is niet wat ik wil", overspoelen gedachten, beelden en emoties mij. Ik beland weer in de draaikolk. Het enige wat nog werkt is roepen: "ik wil helemaal niets meer", waardoor ik in mijn natte, koude witte wolk beland.

Zo schiet ik heen en weer. Van wolk naar draaikolk en weer terug. Het is om hysterisch van te worden. De hel die ik op aarde heb ervaren, is niets vergeleken bij waar ik nu in gevangen zit. Er is geen enkel moment meer, waarop er niets is. Ik kan zelfs niet even gaan slapen, niet even een verzetje opzoeken, waardoor ik even geen angst, woede of vertwijfeling ervaar.

‘Witte, witte wolk, zelfs als ik hier ben, ervaar ik nog dat dit niet is, wat ik wil. Waar is toch het licht gebleven. Dat witte, warme, omhullende licht, dat ikervoer, toen ik hier aankwam? Was dat een illusie? Heb ik dat mezelf dan wijsgemaakt?’

Heel even denk ik, dat ik iets hoor. Alsof ik heel zachtjes ‘nee’ hoor zeggen. Het zachte nee verandert ogenblikkelijk in de scherpe harde, alles doorklievende NEEEE, van mijn superieur. Meteen slokt de draaiklok mij weer op.

‘Witte, witte wolk, ik geloof werkelijk dat jij mijn redding bent. Dat dit is wat de uiteindelijke bestemming is na de dood.’

En weer is daar dat hele kleine zachte ‘nee’, dat verandert in NEEE en sleurt mij mee de draaikolk in.

Het ergste aan de toestand waar ik me in bevind is, dat iedere oplossing die ik bedenk om uit de spiraal van wanhoop en woede te komen, meekomt naar mijn witte wolk van vergeten. Langzaam maar zeker, begint ook de witte wolk zich te vullen met gedachten van angst.

Ik begin te proberen om mijn gedachten tegen te houden. Niet te denken. Natuurlijk lukte dat niet. Sterker nog, de gedachten komen sneller en met meer overtuigingskracht tot leven dan ooit te voren. En toch, ergens in het moment dat ik probeer niet te denken, word ik me gewaar van iets. Ik kan het alleen niet duiden. Net of het niet past in mijn wezen.

Het wordt een oefening. In mijn witte wolk, heel even, proberen om niet bezig te zijn met angst of woede. Heel even, contact maken met wat er dan is. Maar de gedachte, dat gevoel, lijkt steeds te kort, steeds te onbegrijpelijk om te pakken.

‘Witte, witte wolk, is er iets, als ik even niet denk?’

Weer is er die sensatie. Dan valt het me ineens op. Als ik mij concentreer op ‘dat, wat er is als ik niet denk’, ervaar ik minder kilte, minder angst in mijn witte wolk. Het wordt een soort anker. Een punt waar ik naar toe kan gaan.

Tegelijkertijd is het frustrerend. Want het mag dan een punt zijn waar even rust heerst; de weg er naar toe is niet gemakkelijk. Heel hard proberen niet te denken en dan ook nog aandachtig nagaan wat voor sensatie er dan ontstaat. Vervolgens de sensatie proberen te vergroten. Op het moment dat ik het ervaar, slaat het noodlot genadeloos toe. Eén gedachte maar: 'maak ik mezelf dit niet wijs?' of 'hoe lang kan dit duren?' en de draaikolk is er al weer.

'Witte, witte wolk er moet toch een meer eenvoudige manier zijn om er te komen.' is een gedachte die in mij naar boven borrelt. Meteen is die sensatie er weer. Wat er net gebeurd is, raakt me als een bliksemflits. Het lijkt alsof ik de sensatie zelf oproep door een vraag te stellen. Tegelijkertijd weet ik ook, dat als ik een vraag stel die wordt beantwoord met 'neeee', de draaikolk mij in al zijn vernietigende waanzin weer opslokt.

Wanneer ik na deze laatste val in de draaikolk terugkom, is er iets veranderd. Er begint een weten in mij te ontwaken. Het woord dat hoort bij de sensatie ligt als het ware vooraan in mijn bewustzijn.

Dan hoor ik het, heel, echt heel ver weg. Ik span mij in om het te horen. 'ja'.

JA?

Zo eenvoudig kan het toch niet zijn? Gewoon ja? Dat is te gemakkelijk. Terwijl ik dit denk, begint de witte wolk weer te bewegen. Ik lijk weer opgeslokt te worden. Is dat het dan toch, dat woord?

'Ja,' voel ik in mezelf. Net als eerder verdwijnt de draaiing en wordt het wat minder koud en kil in mijn witte wolk. Het Ja klinkt nu sterker in mij. En ik word mij gewaar, dat er iets is. iets buiten mijn witte wolk.

Aarzelend vraag ik: "Is er iets bij mij?"

Het antwoord klinkt als een klaterende beek, verheugd en opgelucht: "ja, zeker, ik ben bij jou."

bevrijd

Vragen rollen door mijn hoofd. Ik begrijp hier helemaal niets van. Toen ik nog heen en weer schoot van witte wolk naar draaikolk, had ik geen moment gehad om na te denken over waar ik mij bevond of wat er was gebeurd, na dat ik was opgestaan en met kogels werd doorzeefd.

“Zal ik je het maar vertellen?” hoor ik naast mij.

Ik denk na over hoe het kan, dat er tegen mij wordt gesproken. Hoe het, wat het dan ook is, in staat is om mijn gedachten te lezen. De stilte wordt verbroken door de klaterende stem die begint te praten.

“Je bent aan de andere kant. De kant die mensen dood noemen.

Welke naam er ook aan wordt gegeven: Het leven stopt alleen in de dimensie die je verlaat. Je essentie is eeuwig en kent geen einde.

Alles wat geschapen wordt, is voor eeuwig en kent geen eind.”

“Maar de mammoet dan? Die is toch uitgestorven?” werp ik tegen.

“De mammoet is overgegaan naar een andere dimensie, omdat hij de voortgang van de evolutie van de aarde hinderde. De aarde waar jij vandaan komt.

Ik weet dat het ongelooflijk klinkt, maar er bestaat een oneindig aantal dimensies, vele waarvan ook ik geen weet heb. Die bereik je pas, als je een bepaald niveau van ontwikkeling hebt bereikt.

Voordat ik verder ga, vind ik het fijn, als jij uit je witte wolk komt, zodat we elkaar kunnen ontmoeten.”

“Dat wil ik wel, maar ik weet niet hoe.”

“Luister naar wat ik je te vertellen heb. Pas op, je moet nu niet gaan twijfelen.

Alles in het universum is bewustzijn. Jij, ik, alles wat je ervaart, alles wat je op aarde kende, is bewustzijn. Bewustzijn schept gedachten, gedachten scheppen energieën die zichtbaar of waarneembaar worden. Op aarde is dat ook zo, alleen is er op aarde ook materie, die vast lijkt, maar het niet is. Materie is traag. Daardoor ontstaat er tijd. Het kost tijd voordat materie van de ene plaats naar de andere is verplaatst.

Hier is dat anders. Als je iets denkt, is het er direct. Dat heb je zelf ook ervaren. Jij hebt jouw witte wolk bedacht, geschapen kan ik beter zeggen, om als rustpunt te dienen. Met diezelfde denkkraft heb je jezelf bevrijd, uit het voortdurend heen en weer geslingerd worden tussen de wolk en de draaikolk van gedachten.

Alleen zit je nog steeds gevangen in je eigen gedachten.

De volgende stap is daar uit komen. Daar dient het helder witte licht voor. Om je vanuit de dimensie van denken en schepping naar die van evaluatie en voortgang te brengen.

Probeer je het heldere licht te herinneren, net nadat je overgegaan was. Weet je dat nog?"

Ik doe mijn best. Om van mijn witte wolk naar het witte omvattende licht te komen, dat valt niet mee. Toch zijn er wel punten om mij op te richten. Het was aangenaam; warm is het verkeerde woord. Ook herinner ik mij nog de allesomvattende liefde en de dragende kracht. Ik voel in mij de gedachte opkomen, dat ik dit niet verdien, dat het allemaal mijn eigen schuld is. Dan hoor ik de klaterende stem in mijn hoofd: 'niet twijfelen.' Weer richt ik mijn gedachten op de herinnering aan mijn aankomst. Dan overspoelt het witte licht mij. Ik beland in een tunnel, waarin heldere kleuren om mij heen draaien. Alle kleuren van de regenboog, maar met een stralende helderheid, die ik nog nooit eerder heb ervaren. Het gevoel van gedragen zijn, van gezien worden voor wie ik werkelijk ben, van vergeving en van blijdschap is onbeschrijfelijk. Er wordt immens van mij gehouden!

Het licht neemt langzaam af en ik word mij gewaar van een prachtig groen glooiend landschap, dat zich uitstrekt in alle richtingen. Naast mij zit een persoon die er precies uitziet als zijn stem klinkt. Of is het haar stem. Ik heb geen idee.

"*Hallo,*" zeg ik, om de stilte te breken en te proberen mijn helper tot spreken te bewegen.

"Hallo," klatert het naar mij. "Hoe is het met je?"

“Ik heb geen idee. Ik dacht uit het leven te stappen, maar mijn bestaan blijkt gewoon door te gaan. Ik ben net vanuit een klamme witte wolk gekomen, door aan iets anders te denken. De ervaring van daarnet is met niets te vergelijken, dat ik ken. Nu zit ik hier in een omgeving, die ik nog nooit eerder heb gezien. En jij vraagt hoe het met mij is. Wat dacht je van verward?”

“Dat weet ik, er zijn zoveel dingen die uitgelegd moeten worden. Begin jij maar met vragen. Ik zal wel antwoorden.”

“Tja, waar te beginnen. OK. Eerste vraag: als dit niet het einde is, waar eindigt leven dan?”

“Er is geen einde. Het leven is een voortdurende doorgaande lijn, waarin je steeds weer ervaart, leert, groeit en daardoor nieuwe ervaringen aantrekt en ook daar weer van leert en groeit.”

“Wacht. Je zegt, ervaringen aantrekt. Dat begrijp ik niet.”

“Eens kijken waar ik het beste kan beginnen. Het hele universum is gedachtenkracht. Liefdevolle gedachten, die de kracht van schepping in zich hebben. Deze gedachten vormen zich tot materie en gebeurtenissen, in een oneindig aantal verschillende facetten. Eén van die gedachten is de wereld waar jij vandaan komt. Ook de mensen daar zijn ontstaan uit zo'n gedachte.

Alle gedachten dragen dezelfde scheppende kracht in zich. Dat kan niet anders, zonder zouden ze niet groeien. Mensen zijn geëvolueerd tot het punt waarop zij zich bewust zijn gaan worden van hun gedachten en er actief mee zijn gaan werken. Die gedachten dragen ook de kracht van schepping in zich. Je gedachten scheppen dus een gebeurtenis. Daarom zei ik, dat je ervaringen aantrekt.”

“Het klinkt me allemaal erg ongelofelijk.”

“Weet je, je hebt het zelf ervaren. Misschien zie je het niet als aantrekken. De draaikolk waar jij voortdurend in terecht kwam, werkte ook volgens dat principe. Er is veel meer over te vertellen. Het hele proces van schepping is voor de gemiddelde geest niet zomaar te bevatten. Dat vergt studie en heel veel meditatie. Wat ik er van begrepen heb, is dat magnetisme er een belangrijke rol bij speelt. Door binding en afstoting wordt schepping bewerkstelligd.”

Schuld

“Wat jij dus zegt, is dat ik de schuld ben van de draaikolk.”

“Ik heb het woord schuld niet in de mond genomen. Alles wat in je leven plaatsvindt, gebeurt **met jouw toestemming**. Er is niets wat je ervaart, dat bij jou is, zonder jouw toestemming. Dat geldt ook voor het leven, dat je op aarde hebt geleefd. Jij hebt overal toestemming voor gegeven.”

Ik voel hoe mijn energie steeds meer begint te wervelen en stromen. Ik heb geen lichaam meer, toch ervaar ik dat dit mij heeft geraakt.

“Dus jij wilt zeggen, dat alle ellende, alle zorgen, alle uitzichtloosheid heeft plaatsgevonden met mijn toestemming? Wat een onzin. Als ik had kunnen kiezen, dan had ik het echt wel anders gedaan.”

“Laten we daar eens van uitgaan. Dat jij dit niet hebt gewild. Hoe komt het dan dat jouw leven zo was?”

“Gewoon, toeval. Ik heb het gewoon niet getroffen op de aarde. Het zat mij gewoon tegen. Daarom heb ik er een einde aan proberen te maken. Maar dat lijkt ook al hopeloos.”

Langzaam voel ik hoe de omgeving begint te veranderen. Het prachtige groen begint zijn kleur te verliezen. Het lijkt witter te worden en ook begint er een klamme, natte sensatie door mijn wezen te stromen.

“Kijk uit! Niet toegeven aan wanhoop. Laat het je niet weer pakken,” klinkt het indringend naast mij.

Terwijl ik mij weer herinner waar ik net was, in het groen, pratend met mijn helper, verdwijnt de klamme sensatie en kom ik terug naar waar ik was.

“Tjonge, dit is spookachtiger dan in mijn stoutste dromen. Hoe deed je dat?”

“Ik heb niets gedaan. Dat heb jij zelf gedaan. Door toe te geven aan wanhoop en daarna door je energie op iets anders te richten, namelijk hier zijn met mij.

Luister: je realiseert je het misschien nog niet, maar leven zit heel anders in elkaar dan jij denkt. Iedere gedachte heeft effect op jou. Niet alleen dat, je beïnvloedt ook de omgeving, waarin jij je bevindt. Wees je daarom bewust van je denken. Ga zorgvuldig om met je gedachten.

Terug naar de vraag. Jij zegt dat je niet alles hebt gewenst, wat je ervaart en ervaren hebt. Hoe zit het dan wel?”

“Ik weet het niet. Jij zegt dat het geen toeval is. Maar dan is het toch mijn eigen schuld.”

Weer wordt het lichter en klam om mij heen.

“Schuld is een beladen woord. ‘Het is jouw schuld’ is een soort bijl, die wordt gebruikt om iemand mee neer te slaan. Jezelf of een ander. Er is geen verweer mogelijk. Want als het jouw schuld is, is daarmee de kous af.

Maar daar gaat het niet om. Het gaat er om, dat je door denken van gedachten, bepaalde situaties en ervaringen hebt aangetrokken. Of je dat nu bewust of onbewust hebt gedaan, het levert je ervaringen op, waar je van mag leren. Door die ervaringen, groei je ‘in bewustzijn’.

Door steeds bewuster te worden van dit mechanisme, word je je ook gewaar van de scheppende kracht die hierachter ligt. De basis van deze scheppende kracht is liefde.

Als je nadenkt over de wereld waar jij vandaan komt, zie je dat voor alles wat daar leeft op een liefdevolle manier wordt gezorgd. Iedere plant heeft de juiste dieren om zich heen om bevrucht te worden. Alle dieren vinden de juiste planten om te eten. Ook voor de rovers is gezorgd. Zij nemen de dieren die zwak zijn en voeden zich daarmee.”

“Ja, net als de klootzakken op de wereld. Sorry hoor voor dat woord, maar die denderen over iedereen heen. Nemen wat ze willen en hebben voor niemand achting. Wat een prachtig verhaal. Dan is het dus de bedoeling om te graaien en ‘er als eerste bij te zijn’. Survival of the fittest. Lekker is dat.”

“Je gaat met het verhaal aan de haal. Kijk, dieren nemen niet zomaar van andere, zij volgen hun instinct. Rovers nemen de zwakke dieren, waardoor de kudde gezond blijft.

Mensen hebben over het algemeen weinig contact met hun intuïtie. We spelen allemaal mee in het spel van geven en nemen, zoals dat in het hele universum actief is. Alleen mensen beïnvloeden dat spel, doordat zij hun eigen wil gebruiken.

De wet van geven en nemen, kun je ook de wet van zaaien en oogsten noemen. Dat wat je neerzet in de wereld, komt op enig moment naar je terug. Dat geldt voor goede dingen, evenals voor slechte dingen.”

“Dat klinkt allemaal zo prachtig, maar vooral theoretisch. Als ik kijk naar sommige mensen uit mijn vorige leven, zie ik alleen maar dat ze nemen, nemen, nemen en krijgen, krijgen, krijgen en daar helemaal niets voor terug hoeven te doen. Er zijn anderen, die alleen maar moeten geven.”

“Dat is ook het moeilijke. Maar tegelijkertijd het noodzakelijke.

Sommigen krijgen in dit leven al terug wat ze hebben gezaaid. Zwandel die wordt ontdekt, of mensen die vanuit een benarde situatie opklimmen naar succes en voorspoed. Anderen lijken het allemaal cadeau te krijgen of juist geen goed in hun leven te kunnen creëren. Maar, iedereen komt meerdere keren op aarde en ontvangt dan de oogst van zijn gedragingen in andere levens. Let wel, ook dit geldt niet enkel voor negatief gedrag, maar evenzo voor goed gedrag.

Soms is het nodig dat iemand pas in een volgend leven zijn ‘beloning’ ontvangt, omdat de omstandigheden alleen dan juist zijn.

Dat maakt wel dat de wet van zaaïen en oogsten niet gemakkelijk te voorzien is. Bovendien zijn de meeste mensen zo verbonden met het idee van schuld, dat ze de wet alleen maar als een straf zien. Kijk maar hoe jezelf reageert.”

“Dus iedereen krijgt wat hij vraagt. Waarom vragen we dan niet allemaal geluk en voorspoed?”

“Enkel geluk en voorspoed zouden je niet doen groeien. Het gaat erom dat je steeds sterker wordt. Door verandering van omstandigheden en ervaringen word je je steeds meer gewaar van wat je gelukkig maakt en van wat je naar beneden haalt. Nog belangrijker dan dat is: je leert hoe je voortgaat, als het lijkt dat het leven je in de steek heeft gelaten.

Kijk hoe je net reageerde, toen je begon te wanhopen.

Eerst zakte je weg, maar je herinnerde je toen hoe je door je te verbinden met het goede, weer terug kon komen. Door dit keer op keer te herhalen, groei je en word je sterker. Uiteindelijk leer je hoe het proces van aantrekken en leren werkt en groei je zo ver, dat je niet meer naar de aarde terug hoeft. Maar dat lukt niet voordat je dat, wat je anderen hebt aangedaan, doorvoeld hebt en passende hulpvaardigheid geboden hebt. Dat klinkt wellicht heel zwaar, maar gaandeweg ga je zien, wat jij kunt doen om je daden te compenseren.”

“Ik zal je maar op je woord geloven. Het lijkt me dat ik hier nog wel veel meer over moet leren. Wat is nu het volgende voor mij om te doen?”

een naam

“Ik moet je waarschuwen niet te schrikken van wat ik nu ga zeggen. Je zit nog steeds dicht aan de rand van wanhoop. Voordat ik verder ga, moet je eerst een naam kiezen. Een naam van iemand, waar je goede herinneringen aan hebt.”

“Wat heb ik daar nou aan. Een naam is toch niet meer dan een plakkertje om iemand aan te herkennen?”

“Daar vergis je je in. Denk aan het gezegde ‘vertel mij je naam en ik vertel je wie je bent’. Een naam zegt veel meer over iemand dan velen denken.”

“Nou, vooruit dan maar. Eens zien ... Jeroen, dat lijkt me een goede naam. Ik ken wel iemand, waar ik goede herinneringen aan heb.”

“Ok. Herhaal die naam maar in jezelf, Jeroen.”

Ik herhaal de naam, steeds maar weer. Het voelt ongemakkelijk, net alsof ik een andere jas probeer aan te trekken, die wel past, maar zonder het aangename, bekende gevoel. Dat gevoel wat mijn oude jas me wel geeft. Dat vertrouwde. Uiteindelijk begint het te wennen. Ook begin ik iets te ervaren van wat die naam Jeroen inhoudt.

“Luister, Jeroen. Je moet vast wel even wennen aan de naam die je voor jezelf hebt gekozen.

Ben je klaar om verder te gaan?”

“Ja.”

“Dan gaan we verder. Let op. Het is belangrijk dat je gewoon binnen laat komen, wat ik je ga zeggen. Ga je er niet meteen tegen verzetten.

De enige manier om verder te groeien is om opnieuw geboren te worden. Terug te gaan naar de aarde.”

“Terug? Dat meen je niet!”

“Wat een onzin. Terug. Ik ga echt niet terug!”

Meteen zit ik weer in de draaikolk. Gedachten rollen over me heen, gevoelens doorboren mij. Ik was toch net ontsnapt aan die waanzin! Wie had die klaterende onzin verzonnen! Ik, natuurlijk. Als iedere gedachte van mij afkomstig is, en zich vormt tot iets dat ik kan ervaren, dan was dit ook niet meer dan een gedachte van mij.

Dan voel ik dat ik boos word. Kwaad is een beter woord. Wat een zak ben ik. Hoe kan ik mezelf nou zo voor de gek houden. En met de woede spoelt mijn hele oude leven weer over mij heen.

“Jeroen?” Ergens in mijn draaikolk, dringt het klaterend binnen. Alles staat even stil. Een volledig niets, geen denken, geen voelen, geen weten.

“Jeroen?”

Het geluid schalt door mijn stilte. Het maakt iets in mij wakker. Een vraag. ‘Hoe kom ik aan het idee dat mijn gedachten zich tot ervaringen vormen? Dat wist ik eerder niet. Niet voordat ik met de klaterende stem had gesproken. Als dat zo is, dan heb ik met iets zitten praten. Iets dat nu mijn naam roept. Iets dat *wist*, dat dit zou gebeuren!’

“Jeroen?”

“Ja,” antwoord ik onzeker.

“Kun je terugkomen, door de tunnel van wit licht?”

“Ik kom eraan.”

Weer denk ik mezelf terug naar het groene glooiende landschap.

“Luister, alles goed en wel. Maar waarom zeg je dat opnieuw geboren worden de enige manier is om te groeien? Ik kan toch gewoon hier blijven en meer en meer van jou leren.”

“Heb jij je gerealiseerd hoe snel je weer bent teruggevallen in jouw maalstroom van gedachten? Daarnet, toen ik je vertelde dat je opnieuw geboren moet worden?”

“Ja, maar. Ik kan toch leren om hier beter in te worden. Jij kunt me toch iedere keer terughalen?”

“Nee, dat gaat niet. Daar zijn verschillende redenen voor. Ten eerste zou dat betekenen, dat iedere ziel die hier komt door zelfdoding een persoonlijke begeleider krijgt. Daar zijn simpelweg niet genoeg begeleiders voor. Iedereen die hier helpt, heeft zelf deze ervaring door-gemaakt en heeft die geheeld. Naast dit werk hebben ze een eigen reis, die ze moeten volbrengen voor hun eigen groei en ontwikkeling.

Er is echter een veel belangrijkere reden. Iedereen is onderworpen aan veranderingen van de kosmische ondersteunende energieën. Deze nemen toe en af, net als de zon op de aarde in de zomer veel sterker schijnt dan in de winter. Op dit moment schijnt de kosmische zon fel op jou. Daardoor is het voor jou mogelijk om contact met mij te maken en te horen wat ik je vertel.

Maar er komt snel een tijd, waarin de winter weer voor je aanbreekt. Dan is het veel moeilijker om uit je draaikolk te komen.

Op de aarde is het gemakkelijker om met de wisselende energieën om te gaan. Als daar de energieën laag zijn voel jij je waarschijnlijk ook neerslachtig, misschien zelfs wel depressief, maar tegelijkertijd zijn er daar veel gebeurtenissen die je kunnen afleiden. Ook kun je daar uit je eigen bewustzijnskring stappen.”

“Dat laatste begrijp ik niet.”

“Dat is logisch. Zoals ik al zei: alles in het universum is bewustzijn. Bewustzijn kan laag in trillingen zijn, of juist hoog. Hoe hoger het bewustzijn trilt, hoe mooier de gedachten en de ervaringen ervan zijn. Hoe lager, hoe droeviger en meer teleurstellend de ervaringen zijn.

Bewustzijn trekt gelijk bewustzijn aan. Dat is de reden waarom mensen op aarde groepen vormen. Die groepen delen allemaal een gemeenschappelijk gedeelte van hun bewustzijn. Dat bedoel ik met ‘bewustzijnskring’. Hier is het bijna onmogelijk om daaruit te komen, doordat er hier geen materie is.

Op de aarde echter kun je, juist door die materie, wel naar andere bewustzijnsniveaus komen. Zo kun je naar een koninklijk bal gaan, bijvoorbeeld als ober en daar de sfeer opsnuiven. Daarmee ervaar je iets van het bewustzijn dat daar is. Tegelijkertijd voel jij je daar waarschijnlijk niet op je gemak. Je hebt het gevoel, dat je niet thuishoort in die omgeving. Dat komt door het verschil in trillingsfrequenties.”

“Ik begrijp het wel, maar waarom kan ik niet gewoon afscheid nemen van alles wat mij tot nu toe is overkomen en beginnen aan een nieuw leven?”

“Dit is waar je nu juist mee om moet leren gaan. In je bewustzijn zit de gedachte, de overtuiging, dat dingen je overkomen. Daar leeft ook de gedachte dat als je genoeg hebt van iets, dat je dan kunt weglopen en iets nieuws beginnen.

zaaien en oogsten

Het universum werkt niet zo. Het creëert iets en bouwt net zo lang aan het ontwerp, door ervaringen en leren uit die ervaringen, totdat het perfect is. Ook jij bent daarvoor geschapen.

Onthoud de wet van zaaien en oogsten. Alles wat je doet, denkt of zegt, komt naar je terug. In gelijke mate of meer. Je kunt dus niet zomaar 'er uit stappen' en opnieuw beginnen. Je moet je zaaien uit het verleden eerst ontvangen of 'oogsten'. Dat geldt voor alles, nogmaals dus, ook het positieve!

Onthoud dat niets je overkomt. Jij kiest de ervaringen die je wilt. Jij kiest de gedachten die je wilt denken. Niemand dwingt je.

Door uit je leven te stappen, heb je een gat in je bewustzijn gemaakt. Nou moet je niet meteen denken, dat je stom bent, straf verdient, of het anders had moeten doen. Daar gaat het niet om. Jouw pad heeft zich tot hier ontwikkeld. Precies zoals het zich heeft ontvouwd. Waar het nu om gaat is, dat je accepteert dat je hier bent. Op dit punt. Niet om daar te blijven, maar om te leren groeien, zonder jezelf op de kop te zitten.

Begrijp je dat?"

"Ik vind het niet gemakkelijk om te horen. Het voelt alsof ik alles fout heb gedaan, wat er maar fout te doen is."

"Natuurlijk denk je dat. Dat is jouw bewustzijn. Ik ken dat. Ook mijn bewustzijn zat zo in elkaar."

"Wat bedoel je met 'dat ken ik'?"

"Dat zei ik daarnet al. Ik heb eenzelfde reis afgelegd als jij. Ook ik heb een eind aan mijn leven gemaakt."

"Heb jij dat ook gedaan?"

"Ja, ook ik heb zelfmoord gepleegd. Maar merk je wel, Jeroen, hoe je dit onderwerp steeds uit de weg gaat?"

Het is belangrijk om dingen te benoemen. Zelfmoord, zelfdoding, uit het leven stappen. Het maakt niet uit hoe je het noemt, wel dat je het benoemt. Om terug te komen op jouw vraag. Ja, ik heb vele levens hiervoor ook mijn leven beëindigd. Ik heb de leerweg al doorgemaakt, die jij nu gaat doormaken. En daar zul je uiteindelijk sterker uitkomen."

“Ik geloof je niet. Jij bent zo sterk, zo zelfverzekerd. Je weet zoveel van hoe het universum in elkaar zit.”

“Hoe denk je dat ik aan die kennis en standvastigheid ben gekomen? Die zijn niet vanzelf gekomen. Die zijn gegroeid in mijn bewustzijn door hard werken en veel contact zoeken met Goddelijke ondersteuning. Want zonder dat blijft iedere verandering in je bewustzijn tijdelijk. Ik weet dat je dat idee nu nog niet kunt bevatten. Die tijd komt vanzelf. Je voelt er al iets van als jij je de tunnel van licht herinnert. Dat gevoel van gedragen worden, weet je dat nog?”

“Ja, zeker.” In mij gloeit weer die liefdevolle aanwezigheid: dat weten dat ik geliefd en gesteund wordt.

“Die kracht, die aanwezigheid kun je altijd aanroepen om je te helpen. Je voelt Het niet altijd even duidelijk. Zeker op de aarde is de verbinding versluierd door alle materiële zaken, die daar zijn. Daar word je voortdurend afgeleid door alles wat er om je heen gebeurt. Ook daar heb je te maken met tijden van hoog en laag.”

“Toch begrijp ik het niet. Jij zegt dat je ook, eh, zelf, eh, moord, hebt gepleegd.

Waarom ben jij wel in staat hier te blijven? En wat doe je hier dan eigenlijk?”

“Je stelt twee vragen tegelijkertijd. Ik begin bij de eerste. Je vraagt waarom ik wel in staat ben hier te blijven. Ik neem aan dat je dan de andere kant van het leven bedoelt.

Aan die vraag zitten twee kanten. Er zijn zielen die zover zijn geëvolueerd, dat zij niet meer terug hoeven naar de aarde. Zij hebben de lessen van de aarde geleerd en gaan verder naar andere dimensies. Het universum bestaat uit een onmetelijke hoeveelheid dimensies, waar steeds weer nieuwe dingen te leren zijn. Voor mij is dat nog te hoog gegrepen. Ook ik ga weer terug naar de aarde. Alleen ga ik niet direct terug. Mijn gedachten zijn zo ver gezuiverd, dat ik hier een tijd mag verblijven.

Bovendien kan ik veel meer doen en leren op aarde, als ik wacht tot bepaalde ontwikkelingen zich hebben voltrokken. Ik wacht op het ontstaan van een nieuwe medische wetenschap. Die niet meer werkt met medicijnen, maar gebaseerd is op energieën. Daarvoor is het nodig, dat er een doorbraak komt in de wetenschap. Die is nu nog te vast verankerd in het materialisme. Daarom wacht ik hier.

Daarmee kom ik op je tweede vraag: 'wat ik hier doe'. Weet je dat niet?"
"Jawel, ik weet ook wel dat je mij helpt. Wat ik bedoelde te vragen is: waarom help je mij? Waar heb ik dat aan verdiend?"

"Je hebt het niet verdiend. Het komt je gewoon toe. Iedereen krijgt hulp in zijn pad naar volmaakt-zijn. Ook jij.

Daarnaast maakt dit deel uit van mijn pad. Ik heb mensen geschaad door het beëindigen van mijn leven. Niet opzettelijk, maar ik heb het wel gedaan. Daar heb ik spijt van. Niet dat ik mezelf naar beneden haal, of dat ik mezelf als slecht zie; dat niet.

Door hier te zijn en zielen te helpen die hier komen nadat ze zelfmoord hebben gepleegd, kan ik iets goedmaken. Ik kan mijn handeling niet meer terugdraaien, maar helpen gaat wel, zodat zielen gemakkelijker hun pad kunnen vervolgen."

"Vervolgen? Je bedoelt teruggaan naar de aarde."

"Ja, dat bedoel ik. Ik kan je er wel iets van laten zien, hoe het werk in elkaar zit dat wij doen, want ik ben hier niet alleen. Daarvoor is het wel nodig dat je een nieuw idee kunt aanvaarden."

"Wat dan?" Ik voel hoe de wereld om mij heen weer begint te vervagen.

"Jeroen, stop!

Niet ieder idee dat ik benoem is een val of een bedreiging.

Kun je luisteren, zonder meteen bang te worden?"

"Ja, dat ga ik proberen."

"Proberen is niet goed genoeg. Het gaat om doen. Vind de standvastigheid in jezelf om te luisteren, wetend dat ik je iets moois ga vertellen."

"Oké, dat ga ik doen."

"De omgeving die jij hier om je heen ervaart, het groene landschap, is een creatie van mij.

Ik heb dat gemaakt, zodat jij hierin kon zijn en je veilig voelen. Kun je dat begrijpen?"

"Ja, ik geloof het wel."

"Ik kan de kleur, of het landschap veranderen. Ik kan er bijvoorbeeld meer geel in brengen. Zie je wel?"

Om te laten zien hoe wij werken, moet ik nu het grootste gedeelte van het landschap weghalen. Kan dat?”

“Wacht. Je gaat wel heel snel. Jij zit dus in mijn gedachten, zodat ik een landschap ervaar? Dus dat betekent dat er helemaal geen landschap is?”

“

“Nee, zo zit het niet helemaal in elkaar. Dit landschap komt uit jouw herinnering. Ik heb het enkel versterkt en uitgebreid, zodat het je hele waarneming vult. Telepatie is niets raars of engs. Het is een gegeven. De kleur veranderde ik zojuist om je te laten zien, dat ik er een uitwerking op kan hebben.

Het landschap heeft een hele belangrijke functie in dit stadium van jouw ontwikkeling. Zonder een omgeving zou jij het gevoel hebben dat je losgeslagen was en beland je weer in je angst. Anderzijds neemt dit landschap het zicht weg van wat er nog meer te zien is.”

“Ok. Haal dan eens een klein stukje weg.”

schouwspel

Langzaam begint het landschap, dat zo vertrouwd geworden is voor mij, te vervagen. In het zwart dat zichtbaar wordt, zijn her en der verspreid lichtbollen te zien. Sommige ervan zijn bijna niet te onderscheiden van het zwart, als een zwak weerlicht in de wolken. Andere schijnen helder. Verschillende kleuren stralen willekeurige richtingen op. Blauw, paars, geel, rood, groen. Hoe meer ik me concentreer op een bepaalde bol van kleuren, hoe angstiger ik word.

“Jeroen. Verbind je er niet mee.”

“Maar het is zo angstig.”

“Dat is een oppervlakkige waarneming. Wat je ziet, zijn zielen die, net als jij, gevangen zitten in hun gedachten. Als jij je met de energie van een ziel gaat verbinden, neem je als het ware de trillingen van die ziel over. Je gaat naar hun ervaring toe. Daardoor beland je weer in je eigen angst. Weet je nog dat ik zei, dat het universum werkt met magnetisme? Hier ervaar je hoe dat aspect werkt: aantrekking. Als je een stapje naar achteren neemt, kun je zien hoe mooi het is.

Daarom is het ook belangrijk om mededogen te voelen en geen medelijden. Medelijden is met de andere ziel meevoelen, waardoor je mee naar beneden wordt getrokken. Dan kun je niets meer doen, omdat jij hetzelfde voelt. Mededogen is weten dat de andere ziel het zwaar heeft, dat zij gevangen zit in haar gedachten en tegelijkertijd weten dat er een uitweg is. Dat er voor haar ook hulp beschikbaar is.

Wat wij nu doen is een schouwspel bekijken. Als je er wat afstand van neemt, zie je hoe mooi het is. Eigenlijk is het mooier dan het noorderlicht. Vind je ook niet?"

"Ik heb het noorderlicht nooit gezien; maar dit is inderdaad heel mooi. Mag je dit nu wel mooi noemen? Al die ellende waar deze zielen in gevangen zitten. Dat hoor je toch niet mooi te noemen."

"Ik weet; dat is niet gemakkelijk om te bevatten. Ik heb gezien dat het niet werkt om de weg in te gaan, waar jij steeds in gaat. Want het is geen ellende, het zijn slechts hun gedachten, waarin ze verstrikt zijn.

Ik weet dat je dit niet gemakkelijk vindt om te horen. Want als je in de draaikolk zit, lijkt het allemaal heel echt voor je. Tegelijkertijd ben je nu hier en kijk je naar dit schouwspel, zonder in gedachten verstrikt te raken. Waar is dan het probleem?"

"Maar jij hebt mij toch ook geholpen. Dan vond je mij toch ook zielig?"

"Wat ik je probeer uit te leggen is, dat er een verschil is tussen iemand zielig vinden, waardoor je terecht komt in zijn wereld, en mededogen. Mededogen is een warm, steunend gevoel, dat je voor iemand voelt. Omdat je wilt dat die persoon ook groeit, begeleiding vindt en gaat geloven in het goede voor zichzelf. Dat kan aan de buitenkant hard en koud overkomen, omdat iemand niet meteen toesnelt en begint de problemen op te lossen."

"Kijk! Zie je die bol daar, die helemaal lijkt te exploderen? Wat gebeurt daar?"

"Daar is een ziel die helemaal verstrikt is. Maar als je goed kijkt, zul je zien dat hij zo weer gaat krimpen. De beweging is altijd naar buiten toe, gevolgd door een beweging naar binnen. Kijk, daar links. Daar verdwijnt het licht bijna helemaal."

Het is inderdaad prachtig wat ik voor mij zie. Overal hangen bollen in de lucht. De kleuren zijn zo overweldigend, zo helder. Ik voel hoe mijn hart zich vult met liefde voor dit prachtige schouwspel.

Dan realiseer ik me weer wat ik zie. Ik kijk naar zielen, gevangen in hun eigen gedachten, gekweld door hun emoties. Wat zou ik graag willen dat zij eruit konden komen. Als ze toch eens wisten, wat ik nu weet.

“Dat Jeroen, is nou mededogen. Die energie steunt een ziel, omdat het de kracht wakker maakt die erin verborgen ligt om zelf uit situaties te komen.

Zie je die bol, recht voor ons?

Zie je dat de kleuren heel egaal, heel zacht worden? Ze verzwakken niet, schieten ook niet alle kanten op. Dat is een ziel die door de kosmische energieën tot rust wordt gebracht. Die ziel is nu gemakkelijker in staat om zichzelf te openen voor transformatie. Op zo'n punt ben jij ook uit je draaikolk gekomen. Je zult hem zo zien verdwijnen. Dat betekent dat hij contact heeft gemaakt met een helper.”

“Het klinkt alsof het pad voor iedereen hetzelfde is.”

“Nee, dat is helemaal niet waar. Sommige zielen zijn ervan overtuigd dat ze alleen maar door anderen geholpen kunnen worden. Ze nemen alles aan wat hen wordt gezegd. Ze zijn nog niet in staat om ook maar iets op te nemen. Ze gaan gewoon terug, zonder dat ze enige kennis naar de aarde meenemen. Anderen zijn zo bang, dat ze denken dat ook wij deel uitmaken van hun gedachten. Ze schrikken als ze hier aankomen en kunnen alleen via een omweg geboren worden.”

“Via een omweg? Hoe zo?”

“Dat kan ik je niet uitleggen. Dat zal je later duidelijk worden.”

“Ik wil eigenlijk ook wel doen, wat jij doet.”

“Ik kan me dat voorstellen. Zo ben ik ook begonnen. Om dit werk te kunnen doen, is het echter nodig dat je eerst helemaal jouw eigen zelfdoding verwerkt. Pas dan ben je in staat om echt behulpzaam te zijn. Willen helpen is wel een goede intentie om vast te houden.”

“Dan moet ik maar beginnen om terug te gaan naar de aarde. Alleen heb ik geen idee hoe ik dat aanpak. Je zegt net dat een ziel kennis mee mag

nemen naar de aarde. Hoe werkt dat?"

"Er is iemand die dat allemaal veel beter weet uit te leggen dan ik. Die komt je zo halen.

Voordat die komt is er nog iets, dat ik je wil meegeven. Het gaat over het gat dat je hebt in jouw bewustzijn. Het gat dat is ontstaan door je zelfmoord.

Ik zeg het nog maar een keer, het is niet slecht. Je hoeft je er niet voor te schamen. Tegelijkertijd is het goed om te weten, wat voor ervaringen dat gat je gaat brengen.

Het gat is een blauwdruk van opgeven. Dat betekent dat iedere keer als er iets in je leven tegen zit, je een gevoel krijgt alsof je naar binnen wordt gezogen. Dat je het wilt opgeven. Waarschijnlijk heb je dan ook suïcidale gedachten.

Als je verder bent gegroeid, verandert het opgeven meer naar een vorm van dingen niet afmaken of eindeloos plannen maken en er toch niet aan beginnen, doordat er allerlei excuses in je hoofd zitten.

Ik vertel je dit, zodat je als je straks weer op aarde bent, er anders mee om kunt gaan. Door juist niet op te geven, maar de kracht in jezelf te vinden door uit te reiken naar de Goddelijke kracht om je te helpen.

Weet: zelfmoord lost niets op. Leef door en doorleef je problemen!

Nu is het tijd om te beginnen met je terugreis te plannen.

voorbereiden

"Nu is het tijd om je te gaan voorbereiden op je terugkeer."

"Wauw, dat is plotseling. Ik wil zo graag nog zo veel weten. Nog zoveel zeggen. Mag ik niet nog blijven? Zie ik je nooit meer?"

"Het is beter om te gaan, zolang de kosmische energie je nog steunt. Dat maakt de voorbereiding zoveel eenvoudiger. Om je laatste vraag te beantwoorden: natuurlijk ontmoeten we elkaar weer. Jij en ik delen een gezamenlijk deel in bewustzijn.

Als ik ook weer naar de aarde kom, zullen we elkaar weer ontmoeten. Ik ben dan een stuk jonger dan jij, maar dat maakt niets uit, zodra we allebei volwassen zijn. Je zult weten dat ik het ben. Ga nu maar."

“Hoe dan?”

De vraag is nog niet in mij opgekomen, of het landschap begint te veranderen. Het landschap wordt weer groener. De bollen verdwijnen.

“Ben je er nog?” vraag ik onzeker.

“Dag Jeroen. Ik ben er om je te helpen met je voorbereiding.”

Een gevoel van verdriet vult mijn wezen. Wat jammer dat ik afscheid heb moeten nemen van mijn helper. Wat dom dat ik niet eens naar zijn naam heb gevraagd.

“Wie ben jij?”

“Ik kom je helpen om je volgende reis naar de aarde voor te bereiden.”

“Dat weet ik, maar heb je geen naam?”

“Nee, die heb ik niet. Zodra je een naam kiest, heb je je daarmee verbonden met de aarde. Hier heb je geen naam nodig. Als je iemands aandacht wilt trekken, denk je gewoon aan de energie die erbij hoort.”

“Nou ja, goed. Wat gaan we doen?”

“Eerst mag jij beslissen wat je op je volgende reis wilt gaan doen.”

“Hè, mag ik kiezen? Is er dan niets vastgesteld waaraan ik moet werken?”

“Nee; er is niets vastgelegd. Je kunt terugkijken op het pad dat je tot nu toe bent gegaan, om de lessen te zien die je hebt geleerd en de dingen die je uit de weg bent gegaan. Door het overzicht dat je daaruit krijgt, ga je voelen wat de intenties zijn, die je in je volgende leven wilt uitwerken.”

“Hoe doe ik dat: terugkijken?”

“Eenvoudig door het te vragen. Het universum antwoordt altijd als je een vraag stelt.”

“Hè, hoe bedoel je dat?”

“Gewoon. Zeg ‘Mag ik mijn verleden zien’. Of, ‘Ik wil graag mijn verleden zien.’ Weet dan dat het antwoord komt.”

“Ik geloof er niets van.”

“Dan zul je ook niets zien.”

“Ja, dat is gemakkelijk. Je zegt dat ik altijd antwoord krijg, maar als ik het niet geloof, dan krijg ik het niet. Dan krijg ik toch niet altijd antwoord!”

“Het antwoord is er wel, alleen laat jij het niet toe. Je moet het echt willen.”

Daarmee trek je het naar jezelf toe.”

“Nou, vooruit dan maar. Ik wil dus mijn verleden zien.”

Er gebeurt niets. Helemaal niets!

“Ik merk helemaal niets, hoor. Ik geloof niet dat er iets is.”

“In ieder geval weet je dat je een verleden hebt gehad. Het laatste stukje herinner jij je vast nog wel. Daarachter ligt nog veel meer. Probeer het nog eens.”

“Ik wil mijn verleden zien.”

Voor mij begint iets zichtbaar te worden. Ik zie vage beelden, maar ik zie niet wat er gebeurt; alsof ik een bril nodig heb. Ik span me in om ze beter te kunnen onderscheiden. *‘Ik wil mijn verleden zien’* denk ik weer.

De beelden worden scherper. Met het scherper worden van de beelden, word ik me gewaar van angst. ‘Wat ga ik zien? Welke fouten heb ik gemaakt?’ Het wordt kil om me heen.

“JEROEN!”

Ik schrik en ben weer terug.

“Je bent nog niet in staat om terug te kijken op je vorige levens. Er zit nog te veel angst en ongeloof in je. We doen het met de kennis, die je op dit moment hebt.”

“Maar, ik moet toch terugkijken. Anders komt het niet goed.”

“Het komt altijd goed. Juist door te werken met wat er nu is, kom je verder. Als je droomt over hoe het kan zijn als je dit of dat hebt, zet je jezelf vast. Eenvoudig doordat je dit of dat nog niet hebt!

Op dit punt in je ontwikkeling, ben je niet in staat om terug te kijken en lijnen door te trekken. Je hebt hier wel een aantal belangrijke ontdekkingen gedaan over jezelf. Die moet je gebruiken.

Dus, nogmaals: beslis wat je wilt gaan doen in je volgende leven. De keuze is aan jou. Wil je aan het gat in je bewustzijn werken of valt er iets anders te bedenken. Wil je misschien eens een rustig leven?”

“Kan dat ook? Nou, doe dan dat laatste maar.”

“Ik wist wel dat je dat zou zeggen. Je moet daarbij wel bedenken, dat je bewustzijn je hele leven actief blijft. Dus ook als je kiest voor een rustig leven, ga je het gat en de pijn die daarbij hoort ervaren. Wat rustig is,

zijn de gebeurtenissen in je leven.

Op enig moment moet je jouw problemen aankijken en er aan gaan werken.”

“Daar heb je gelijk in. Dan kan ik maar beter gaan werken aan het gat in mijn bewustzijn. Ik weet geen andere dingen om aan te werken.”

“Als je wilt, mag je daar hulp bij vragen.”

“Nee, dat is niet nodig. Laat ik dit maar aanpakken.”

“Goed. Is er nog iets, wat je mee wilt nemen naar de aarde?”

“Toen ik nog met die ander sprak Wat is het toch onhandig om geen naam te hebben.”

“Vind je? Het is maar hoe je er tegenaan kijkt. Zoals jij spreekt, heb je altijd een ander nodig om je verhaal te vertellen. Je kunt ook zeggen: ik heb ontdekt dat ik”

“Zo heb ik er nog niet naar gekeken. Wat is er toch veel dat wij aannemen als de enige mogelijkheid.”

“Gaandeweg leer je nog wel, dat er geen beperkingen zijn. Dat alles wat is, ook op een andere manier geschapen kan worden. Dat alle manieren even goed zijn.

Op dit moment heb je nog een verzameling regels en ideeën nodig om je leven hanteerbaar te maken. Anders zou jij je op drift voelen. Jouw regels dienen dus een doel, totdat jij ze kunt loslaten.

Terug naar de vraag: wat wil je meenemen.”

“Ik heb de intentie gevonden dat ik graag mensen wil helpen.”

“Prima, dan beginnen we nu met het uitzetten van jouw reis.”

“Er is nog iets dat ik wil vragen. Er werd gezegd dat mensen die heel angstig zijn, enkel via een omweg terug kunnen keren naar de aarde. Wil jij daar iets over vertellen?”

“Mensen die heel erg angstig zijn, kunnen zich bijna niet met een ander verbinden. Ze ondervinden vrijwel direct hun angst weer. Om een dergelijke ziel naar wedergeboorte te begeleiden veranderen wij steeds van gedaante. Bij iedere verandering stellen we een vraag. Het is een beetje als croquet. Ken je dat?”

“Nee, nog nooit van gehoord.”

“Het is een spel waarin een heleboel ronde poortjes verspreid over een grasveld staan. Met een hamertje moet een balletje door de poortjes worden gespeeld door het steeds een klein tikje te geven. Zo begeleiden we deze ziel van het ene stadium naar het volgende, totdat zij weer geboren kan worden.”

kiezen

Maar laten we weer doorgaan.

Je hebt al een naam gekozen, toch Jeroen.”

“Ja, maar ik wist niet dat die naam bedoeld was voor mijn nieuwe leven.”

“Je naam diende twee doelen. Eerst werd hij gebruikt om je terug te halen, toen je in je draaikolk belandde. Nu mag je hem gebruiken als naam voor je nieuwe leven. Ook hier geldt: Je beslist of je deze naam aanhoudt, of een andere kiest.”

“Het is echt wel vrijheid, blijheid hier. Dus ik mag echt alles zelf bepalen?”

“Ja, zo werkt het universum. Jij mag alles zelf bepalen. Dat werkt ook heel goed, want alles wat je doet, komt bij jou terug, bij niemand anders.”

“Ja, de wet van zaaien en oogsten.”

“Precies. Als je dus kiest voor een leven, waarin je rijk wordt ten koste van anderen, kom je dat op een ander moment weer tegen. Een leven waarin er van je genomen wordt. Het mooie is dat de ziel daar uiteindelijk zelf voor kiest.”

“Dat begrijp ik weer niet. Waarom zou je voor je eigen ellende kiezen?”

“Kijk, Jeroen. Doordat je deze vraag stelt, toon je dat je nog niet op het punt gekomen bent om die keuze te maken. Het zal dus ook lastig zijn om het antwoord te begrijpen.

Het gaat hier om. Je gaat zien dat alles wat je gezaaid hebt, op een gegeven moment bij je terugkomt. Hoe harder je iets wegdrukt, hoe harder het omhoog wil komen. Net als een bal die je steeds verder onder water drukt, alleen maar met meer kracht naar boven wil. Dat de bal naar boven komt is onontkoombaar. Je gaat ook inzien dat het goed is om te ontvangen, omdat je dan zelf ervaart, wat de ander heeft meegemaakt.

Als je dat gaat inzien, dan kies je voor je eigen misère.”

“Maar dan blijft de ellende toch eeuwig doorgaan? Want als ik dan die ellende doormaak, ga ik me weer verdedigen. Daar zal ik natuurlijk mensen mee schaden.”

“Dat hoeft niet. Weet je dat Jezus zei ‘keer de andere wang toe’?

Hij bedoelde daarmee: als je iets overkomt dat je niet aanstaat, je in staat bent om je te realiseren, dat het ontstaan is uit je eigen handelen of denken. Dat je niet de andere hoeft weg te duwen, of te beschuldigen. Dat je ook kunt ontspannen en het laten gebeuren.”

“Ook als iemand een geliefde vermoordt?”

“Dat zal heel veel meditatie en gebed vergen. Daarmee verbind jij je met de universele Liefde. Daardoor kun je gaan weten dat er een reden is voor deze gebeurtenis. Dat je eerder bij een soortgelijke ervaring was betrokken, maar dan in de andere positie.”

“Het klinkt allemaal zo zweverig, zo heilig. Waar blijft dan jezelf verdedigen?”

“Je probeert het hele universum in een paar minuten te doorgronden. Dat gaat je niet lukken. Als je wilt, kun je je voornemen om je op de aarde te gaan verdiepen in spiritualiteit. Er komt hierover veel informatie beschikbaar in de tijd dat jij leeft.”

“Dat lijkt me goed om te doen. Ik zit vol met vragen en wil ze graag beantwoord zien.”

“Prima, dan heb je al twee intenties: anderen helpen en jezelf spiritueel ontwikkelen.”

“Ja, en ik wil ook nog iets doen met het feit dat ik zelfmoord heb gepleegd.”

“Op wat voor manier wil je dat?”

“Ik wil iets van deze kennis meenemen naar de aarde en mensen er over vertellen. Dan kan ik misschien voorkomen dat mensen zelfmoord plegen.”

“Kennis meenemen naar de aarde is niet gemakkelijk.

Wanneer je wordt geboren, is het namelijk de bedoeling dat je alles wat je aan intenties hebt, weer vergeet.”

“Daar heb je gelijk in: bijna niemand weet iets van het leven na de dood.”

“Daar zijn twee redenen voor.

Ten eerste is het belangrijk om veel te vergeten van wat je bedacht hebt, omdat deze kennis het ontvouwen van je verhaal zou hinderen. Als je wist wat over één of twee jaar met je gaat gebeuren, raak je waarschijnlijk door angst bevangen. Want je hebt dan de daarvoor noodzakelijke groei nog niet doorgemaakt. Doordat het je daarmee ontbreekt aan kennis, zul je het gevoel hebben dat je het niet aankan.

Denk maar eens aan een kind van 11, die zich afvraagt hoe het ooit eindexamen voor de middelbare school kan doen. Als hij de opgave wiskunde bekijkt, denkt hij dat het onmogelijk is om dit eindexamen te halen. Toch is deze zelfde persoon in staat om de opgaven te maken, als hij 17 of 18 is.

Daarnaast is de gedachte-trend op aarde steeds meer terecht gekomen op denken in termen van ‘ik’ en toeval. Daardoor is nadenken over hoe dingen tot stand komen en wat de eigen bijdrage daarin is, sterk verminderd.”

“Dus dan kan ik mijn laatste wens wel vergeten.”

“Nee, dat niet.

Er is wel een manier. Het is mogelijk om vanuit het leven op aarde, tijdelijk, naar hier terug te komen. Mensen noemen dat een bijna dood ervaring.”

“Dat klinkt me werkelijk bizar. Bekokstoof je dan echt alles voordat je geboren wordt?”

“Ja, en tegelijkertijd heb je de vrijheid om op ieder moment een andere weg te kiezen. Dat heb jij gedaan door een eind te maken aan je leven.”

“Maar ik kon er niets aan doen. Ik zag geen andere uitweg.”

“Die was er wel. Je had een weg gepland die verder ging dan het moment, waarop jij opstond en doorzeefd werd. Door op te staan, heb je het weefsel van het kleed der gebeurtenissen verstoord. Ik laat je straks zien wat ik bedoel.”

“Nou voel ik me toch weer slecht.”

“Het gaat niet om goed of slecht. Het gaat om gebeurtenissen en hun gevolgen. Als er in het universum twee meteorieten op elkaar botsen, zullen zij daar allebei anders uitkomen. Hun uiterlijk is dan veranderd. Ook de snelheid en baan waarin zij voortgaan, is anders dan vóór de botsing. Toch voelt geen van de meteorieten zich schuldig of boos over de botsing. In een mensenleven lijkt het anders. Mensen koesteren verwachtingen. Zij denken dat zij bepaalde zaken beslist nodig hebben, of juist helemaal niet. Daarom voelen zij zich te kort gedaan of aangevallen.

Na jouw actie van zelfdoding hebben nieuwe gebeurtenissen plaatsgevonden. Hierdoor heeft het weefsel zich weer hersteld. Voor sommige mensen betekent dit, dat zij kortere of langere tijd moesten wachten. Zij kunnen daardoor het idee hebben dat ze vergeten zijn. Dat geldt eigenlijk voor alles. Iedereen is afhankelijk van anderen om zijn ervaring op aarde mee te maken. Wanneer iemand besluit een bepaalde stap niet te nemen, kan dit betekenen dat vele anderen moeten wachten. Dit besluit komt meestal voort uit angst of uit het idee dat een ingeving onzinnig is. Pas wanneer de stap is gemaakt, kunnen anderen ook weer verder. Het lijkt een beetje op een stoplicht dat op groen moet springen. Maar, genoeg gepraat. Het is tijd om je reis te gaan voorbereiden. Ben je er klaar voor?”

“Ik denk het wel. Ik heb geen idee wat me te wachten staat.”

“Je krijgt zo zicht op, wat ik net het kleed van het leven noemde. Daarin mag jij vervolgens je intenties in inbrengen. Vanuit die keuzes word jij aangetrokken tot een bepaalde ouder of ouders. Dit zijn de ouders die het best in staat zijn om jouw intenties in je wakker te maken. Meestal betekent dit, dat er een deel in hun bewustzijn zit, dat je als onaan- genaam ervaart. Dat deel helpt je of zorgt ervoor dat je op pad gaat.

Zal ik het dan maar laten zien?”

“Volgens mij heb je het verhaal over bijna dood nog niet afgemaakt.”

“Je hebt gelijk. Door een bijna dood ervaring word je in staat gesteld om kennis mee te nemen van deze kant. Weet wel dat het geen gemakkelijke weg is. Want je komt ook terug naar de plek, waar de liefde en de eenheid van het universum heel goed voelbaar is. Het is daardoor

voor de ziel niet gemakkelijk om weer terug te gaan naar de aarde. De wens om te blijven is soms heel sterk.

Je moet dus wel zeker weten dat je dit pad wilt kiezen. Het draagt ook een bedoeling in zich, namelijk om de kennis die je opdoet in je bijna dood ervaring uit te dragen in de wereld.”

“Toch wil ik graag helpen. Dus kies ik ervoor.”

“Goed. Dan gaan we nu beginnen.”

kleed van bewustzijn

Langzaam vervaagt het grootste deel van het landschap dat mij omgeeft. Wederom zie ik een zwarte diepte. Ik heb het gevoel alsof ik erin zal vallen. Dan voel ik een rust over mij glijden: Ik kan dit aan! Nu ik rustiger kijk, zie ik in de diepte een prachtig beeld. Het is moeilijk in woorden te vatten. Het lijkt het meest op een spinnenweb. Maar het mist de regelmatigheid. Bovendien hebben alle draden verschillende kleuren. Het is onbeschrijfelijk hoeveel verschillende kleuren er zijn. Tegelijkertijd passen alle kleuren bij elkaar en vloeien ongelofelijk mooi in elkaar over. Bij ieder punt waar twee of meer draden elkaar kruisen is een gloed te zien, die de combinatie is van de kleuren van de kruisende draden. Als ik langer naar dit beeld kijk, zie ik dat de draden niet vastliggen, maar ook nog eens langzame bewegingen maken. Het geheel vult me met een gevoel van ontzag en liefde.

“Mooi, hé, Jeroen.”

“Ja, prachtig, maar wat zie ik?”

“Wat je ziet is het bewustzijn, zoals dat op de aarde wordt gevormd door alle zielen die daar nu verblijven. Ook zie je de toekomst die zich ontvouwt. Dat zijn de diepere lagen die je ziet.”

Het is grappig. De diepere lagen waren mij niet eens opgevallen. Ik was zo gevangen door het kleurenspeel, dat ik enkel maar de oppervlakte had opgemerkt.

“Wat je kunt doen, Jeroen, is je aandacht richten op een bepaald gedeelte. Je ziet dan dat het dan scherper wordt, duidelijker waarneembaar. Het is net of je met een vergrootglas kijkt.

Iedere draad die je ziet, is het bewustzijn van een persoon op aarde. De kleur van de draad wordt bepaald door de instelling die het bewustzijn heeft. Het was je vast al opgevallen dat er een gloed is, als twee of meerdere draden elkaar kruisen. Dit is de energie die vrijkomt door de ontmoeting. Hij ontstaat door het contact tussen bewustzijn dat van elkaar verschilt. Hierdoor ontstaat een ervaring, die de mogelijkheid van groei in zich draagt.”

“Wat gebeurt er als iemand zelfmoord pleegt?”

“De draad, het bewustzijn, wordt uit het geheel getrokken. Daardoor ontstaat er een gat in het kleed.

Je ziet dan dat andere draden naar elkaar toe bewegen. Het lijkt dan of het gat verdwijnt, maar eigenlijk verschuift het alleen maar. Pas na een lange tijd zal het gat opgevuld zijn.

Als je wacht, zie je het vanzelf ergens gebeuren. Want ongeveer iedere 30 seconde wordt er een zelfmoord gepleegd. Dus ongeveer een miljoen keer per jaar.”

Ik ben er stil van. Wat een immense hoeveelheid mensen is dat. Ik kijk naar het kleed beneden. De kleuren vloeien in elkaar over. Doordat ik nu meer op de diepere lagen let, lijkt het geheel op mij af te komen. Ik merk ook dat ik angstiger begin te worden. Het komt door de gedachte dat er dadelijk een gat in dit prachtige kleed zal ontstaan.

“Kijk, daar rechts.”

Ik zie het ontstaan. Een prachtige roodgele draad, verdwijnt ineens uit het kleed. Er ontstaat een gat. De draden die zich dicht in de buurt van de andere draad bevonden, beginnen te bewegen. Ze lijken aan elkaar te kleven, trekken andere draden mee. Met dat dit gebeurt, ontstaat er ergens anders een gat.

“Jeroen, het is tijd om verder te gaan. Je hebt niet meer zoveel tijd.”

“Waarom niet?”

“De kosmische energie begint te veranderen. Het is nu tijd om je terugkeer te gaan vormgeven.

intenties

Allereerst is het goed om je intenties in jezelf te voelen. Als je dat doet, voel je of de naam die je hebt gekozen, daarbij klopt. Begin daar maar mee.”

Ik laat mijn intenties nog eens door me heen gaan. Terwijl ik daarmee bezig ben en mij ook mijn naam, Jeroen, herinner, komen andere intenties naar boven. Ik begin te begrijpen dat ik bezig ben aan een reis. Een reis waarin ik dingen heb opgelost. En waar ik dingen ook heb nagelaten. Ik voel ook dat de naam die ik gekozen heb, goed past bij mijn voornemens.

“Als je nu je intenties uitspreekt, zie je dat er een draad ontstaat die zich vervlecht met de andere.”

Opeens voel ik alle kracht uit me wegvloeien. Ik sta op het punt om mijn volgende leven vorm te geven. Maar ik heb eigenlijk geen idee wat mijn intenties me allemaal voor ervaringen gaan brengen. Hoe weet ik dat ik het wel aankan. Dat ik niet weer zelfmoord ga plegen. Nog meer ellende op mijn hals haal.

“Rustig, Jeroen. Houd jezelf bij elkaar.”

Het kost me heel veel moeite om mijn aandacht op het beeld beneden me te houden en niet toe te geven aan mijn angst, die vlak om de hoek lijkt te liggen. Het voelt alsof hij ieder moment kan toeslaan.

“Toe maar, Jeroen, spreek eerst je naam uit en daarna je eerste intentie”
“Jeroen. Het gat in mijn bewustzijn helen.”

Het klinkt vreemd om het zo in het niets uit te spreken.

Als vanuit het niets verschijnt een blauw gekleurde draad, die neerdaalt in het kleed van het leven. De draad voegt zich tussen alle andere draden.

“Ga maar door.”

“Jeroen. Mensen helpen.”

Ik zie hoe de draad verschuift, van kleur verandert en ergens anders terecht komt.

Steeds als ik een volgende intentie uitspreek, verplaatst de draad zich en verandert van kleur. Wel worden de veranderingen langzamerhand steeds kleiner.

“Ben je klaar?” klinkt het naast me.

“Ik geloof het wel.”

“Ik heb je intentie nog niet gehoord, om kennis naar de aarde te brengen”
“*Je hebt gelijk. Maar het lijkt me zo eng. Ik weet niet of ik het aankan. Bijna doodgaan, hier weer terugkomen en dan toch weer terug moeten gaan.*”

“Dat kan ik me voorstellen. Je hoeft het niet te doen. Doordat jij deze intentie hebt gedacht, gaat hij groeien. Daardoor kan iemand anders hem oppakken. Als het je te angstig maakt, moet je het niet doen.”

In mij ontstaat een strijd. Ik wil zo graag iets doen. Iets bijdragen.

Tegelijkertijd boezemt het idee van bijna doodgaan op aarde me angst in. Langzaam begint de omgeving te veranderen. Het bekende klamme gevoel keert weer terug. Ik span me in en roep:

“*Jeroen, kennis over zelfdoding naar de aarde brengen.*”

Angst omringt mij. Ik lijk er één mee te worden. “Nee,” roep ik. “Niet dit.” Ik beland weer in een draaikolk. Toch is het anders dan waar ik eerder ben geweest. Tollend en tollend lijk ik steeds dichterbij het kleed te komen.

“*Wat gebeurt er?*”

“Jeroen, je bent begonnen aan je volgende leven op aarde.”

“*Waarom?*”

“Ik weet het niet. Normaal krijg je de tijd voor de start. Je moet ergens gewenst hebben om nu geboren te worden. Een andere mogelijkheid is er niet.”

Diep vanbinnen weet ik, dat dit de waarheid is. Toch voelt het niet eerlijk. In een grote lange ‘neeeeeeeeeeeeeee’ daal ik af naar de aarde.

Na mijn geboorte

Mijn moeder vertelde me dat ik de eerste drie dagen van mijn leven als Jeroen op aarde alleen maar huilde. Ik was ontroostbaar.

Toch pak ik daarna de draad op. Ik leer kruipen, staan en mijn eerste stapjes zetten. Na achttien maanden ontvouwt zich het plan, waardoor ik terug ga keren naar de andere zijde.

We hebben in de flat waar wij wonen een zijkamer. Deze kamer wordt voor vele verschillende zaken gebruikt. Het is onder andere een slaapkamer. Om die reden staat er een opklapbed. Het opklapbed heeft een stang aan de bovenkant die, als je hem omhoogduwt, maakt dat het bed opzij kantelt.

Hoewel ik pas 18 maanden oud ben, weet ik het voor elkaar te krijgen om het bed te ontgrendelen. Langzaam daalt het bed neer en de stang landt precies op mijn keel.

Ik krijg geen lucht meer. Ik merk dat ik langzaam uit mijn lichaam stijg en overzie de kamer. Even later komt mijn moeder de kamer binnen. Ze tilt het bed op en begint direct met mond-op-mond beademing te geven. Ze weet precies wat ze moet doen. Ze heeft het gisteren gezien op televisie. Een wonder in die tijd, het is 1966 en een televisie is iets heel bijzonders in die tijd.

Bij aankomst in het ziekenhuis wordt er een buisje in mijn keel gebracht. Ik word aan de beademing gelegd. Ik ben in coma.

Ik ben al lang vertrokken. Vanuit een allesomvattende angst, beland ik in de tunnel van licht. Wat is dat toch een heerlijke ervaring. De kleuren, het omhuld worden, de liefde. Als het licht afneemt, hoor ik de klaterende stem weer: "hé, Jeroen, ben je daar weer?"

Blijdschap omvat mijn hart. Ik ben weer terug.

Toch is het anders. Er is geen landschap. Alleen maar een grote aanwezigheid van Liefde. Het lijkt alsof de tunnel en ik één zijn geworden. Het stroomt door me heen. Eigenlijk is het met geen woord te beschrijven. Gezien worden, gewaardeerd, geliefd, gesteund, verzorgd. Alle woorden missen de grootsheid van het gevoel. Zelfs allemaal tegelijk raken deze woorden nog niet eens het buitenste randje aan. Het is zo heerlijk om hierin te zijn. Hier wil ik altijd zijn. Langzaam word ik mij gewaar van een nog grotere energie. Het is net of de zon opkomt.

Ergens klinkt heel ver mijn naam: "Jeroen?".

"Jeroen?"

"Jeeerrroooooeeen."

Het is alsof ik uit een hele diepe slaap moet ontwaken. Ik reik uit naar de stem die mijn naam roept.

"Jeroen."

'Ik kom eran,' denk ik.

"Is goed."

Als flarden mist trekken beelden door mij heen. Geboren worden op aarde, mijn val in het kleed van gebeurtenissen, mijn ontmoeting in het groene landschap..... Als ik naar de stem wil komen, moet ik naar dát landschap terug.

De mist trekt op en het groene landschap rolt zich voor mij uit.

"Fijn, dat je er bent."

Vragen tollen door mijn hoofd. 'Waarom ben ik hier? Waar ken ik die stem van? Hoe komt het dat ik aan een landschap heb gedacht?' Met iedere vraag die ik mezelf stel, komen er twee andere bij. Ik heb het gevoel, dat ik in een veel te kleine ruimte zit met veel te veel mensen en iedereen praat door elkaar.

"Gaat het?" klatert het naast me.

"Ik heb geen idee. Er zitten allemaal vragen in mijn hoofd. Tegelijkertijd weet ik ergens, dat ik hier goed ben. Kun jij me vertellen hoe het zit?"

“Ja, dat kan ik zeker. Vóórdat je geboren werd, heb je besloten om tussentijds terug te komen: om bijna dood te gaan, zodat jij kennis vanuit deze kant van het leven naar de aarde kunt overbrengen. Weet je dat nog?”

Als ik ontkennend antwoord, vertelt de klaterende stem mij, hoe ik hier gekomen ben. Over mijn zelfmoord, over mijn voornemen om kennis daarover naar de aarde te brengen. Dan weet ik weer hoe het zit.

“Hoe gaat het nu verder?”

“Eenvoudig. Je gaat weer terug naar de aarde. De kennis die je nodig hebt, is nog een keer in je wakker gemaakt, zodat je er gemakkelijker toegang toe hebt.”

“Maar, ik wil nog niet terug. Het is hier zo goed. Zo rustig.

Ik voel de liefde in mezelf en die wordt steeds intenser. Waarom mag ik niet hier blijven.?”

“Dan zou je in hetzelfde patroon stappen, waar je nu juist probeert uit te komen. Dan stap je weer uit het verhaal, dat je bent begonnen.”

Er ontstaat onrust in mij. Het voelt alsof ik in tweeën word gedeeld. Eén deel weet dat het goed is om terug te gaan naar de aarde. Dat dit mijn keuze is. Dat ik door terug te gaan verder kan groeien. Het andere deel wil maar één ding en dat is hier blijven. In deze serene omgeving. In deze liefde. Het gevoel van liefde rolt over me heen als een zachte, warme deken. Hier wil ik zijn.

“Jeroen!

Je kunt wel proberen te vluchten, maar dat zal niet werken. Je werk ligt op dit moment op de aarde.”

“Maar het is zo goed hier.”

“Je weet dat het nu goed is, maar ook weet je dat het gaat veranderen. Dat is tegelijk de reden, waarom je op dit tijdstip bent teruggekomen. Omdat de kosmische energie door jou nu heel sterk wordt waargenomen. Dat is de zon die jij voelt opkomen.

Dit gevoel, dit weten, neem je mee naar de aarde.”

“Het lijkt zo oneerlijk. Het is zo moeilijk. Waarom kan het niet anders?”

“Het kan altijd anders. Jij hebt er zelf voor gekozen om dit pad uit te zetten. Een mooi pad, maar ook één waarin je jezelf moet overwinnen. Je bent, in aardse termen, nog heel jong. Dat heeft een voordeel. Je kunt veel meenemen naar de aarde. Dat komt omdat je nog weinig weerstand zult ervaren als je straks weer in het wereldse denken komt. Als je als volwassene een bijna dood ervaring had gehad, zou je de meegenomen kennis veel eerder afwijzen. Je zou het als onzinnig gaan zien. Er zit echter ook een ‘gevaar’ in. Je kunt er ook voor kiezen alles te vergeten en er niets mee te doen. Die keuze is aan jou.

“Hoe kan ik die keuze dan maken?”

“Gewoon door de intentie neer te zetten.

Zo werkt het altijd. Ook op aarde. Jouw intentie is de oorsprong van alles wat er met je gebeurt. Of je nou iets wilt drinken, of ergens naar toe wilt; alles begint met een intentie.”

“Dat begrijp ik. Ik zet dus de intentie neer om echt iets te doen met de kennis die ik meeneem naar de aarde.

Weet je wat ik nog graag wil? Terugkijken op mijn pad. Toen ik eerder hier was, lukte het niet. Ik was er te bang voor. Mag ik dat nog een keer proberen?”

“Het staat je vrij te doen wat je wilt.”

“Zelfs hier blijven?”

“Ja, zelfs dat. Maar is dat wat je wilt?”

“Nee, niet echt. Maar ik weet ook niet hoe ik de weerstand in mezelf kan overwinnen.”

“Dat komt later. Eerst wil je nog terugkijken op je pad, toch? Vraag maar of het je getoond mag worden.”

“Ik wil mijn verleden zien.”

Als in een diavoorstelling zie ik een hele reeks van gebeurtenissen. In ieder beeld verschijn ik in een andere hoedanigheid; mijn aardse levens door de eeuwen heen: meester, bediende, slaaf, vrouw, man. Ook de karaktertrekken zijn steeds anders: onoverwinnelijk, angstig, stoer, sterk, arrogant, verwaand, dienstig, onderdanig, sluw.

Ik heb moeite om te zien hoe ik anderen pijnig en kwets. Het is ook niet gemakkelijk om te zien hoe ik gepijnigd en gekwetst word door anderen. Egypte, de komst van Christus, de Noormannen, de inquisitie, oorlogen, plunderen, armoede in India, de oorlog in Vietnam. Het lijkt een eindeloos spel van kaatsen en gekaatst worden. Een gevoel van moedeloosheid maakt zich meester van mij.

‘Het gaat niet om het spel, het gaat om de groei,’ klinkt het in mij.

Weer zie ik de beelden. Nu valt me op dat er een ontwikkeling in de beelden zit. Dat soms ik en soms een ander, niet meer reageert vanuit ‘oog om oog, tand om tand’ maar een niet verwachte, liefdevolle reactie heeft. Dat is mooi om te zien.

Dan zie ik dat er ook mooie gebeurtenissen zijn. Ik zie hoe ik, als vrouw, gelukkig met mijn gezin in een rustig dorp woon. Hoe ik een succesvol zakenman ben, die zijn rijkdom met anderen deelt.

Mijn hart vult zich met dankbaarheid. Ik voel de evenwichtigheid in alles wat mij wordt getoond; in alles wat ik heb ervaren.

“Dat was goed om te zien.”

“Dan is het nu tijd om naar de aarde terug te gaan.”

verzet

“Ik ga niet terug!”

Ik voel hoe een krachtig besluit zich in mij ontvouwt.

Als ik bij alles mag kiezen, dan kies ik gewoon om hier te blijven.

“Je zult toch eens terug moeten keren. Een andere weg is er niet.”

“O, nee. Dat zullen we nog wel eens zien!”

Ik voel hoe ik me zelf steeds zekerder ga voelen over mijn besluit. Ik blijf hier. Ik wil niet terug, dus ik hoef niet terug.

Hoe meer ik mijn gedachten richt op krachtig zijn, hoe intenser ik mij ga voelen. Het lijkt alsof ik uitzet, steeds groter en groter wordt. Het voelt fantastisch. Ik heb overwonnen! Ik ben groter dan alles. Het is mij gelukt om tegen alle wetten van het universum in te gaan.

Ik heb het gevoel dat ik een reusachtige bal ben. Die bal kan ik in beweging zetten. Ik rol naar de ene kant, dan naar de andere kant. De bal kan ook omhoog en omlaag. Hij kan ook groter.

Groter, groter, nog groter. Ik zal het hele universum opnemen. Ik zal eeuwig hier blijven en dan.....

In mij ontvouwt zich een vraag. Een vraag die ik niet wil aankijken. Dus richt ik mijn aandacht weer op krachtig zijn, op mijn overwinning. Ik probeer me weer te voelen als de enorme bal van energie. Maar de vraag is al gesteld. Hoe meer ik probeer om niet aan de vraag te denken, des te meer dringt die zich aan mij op. Daardoor kan ik niets anders doen dan stil zijn.

De stilte in mijn wezen is overweldigend. Dan laat ik de vraag toe: 'Wat is de zin hiervan?' De ene vraag roept de volgende op: 'is er wel iets zinvols dat ik hier kan doen?', 'is er iemand aan wie ik dat kan vragen en als die er al is, heb ik hem dan niet met mijn idiote actie tegen mij gekeerd? Ben ik nu voor eeuwig veroordeeld?' Alle kracht die ik net nog zo hard naar buiten heb gedrukt, komt nu als een boemerang naar mezelf terug. Als een ballon waar de lucht uit ontsnapt, als de opening wordt losgelaten, voel ik hoe alle energie uit mij wegglijdt. Dan voel ik hoe ik als het ware naar binnen word gezogen en ik verdwijn in een oneindig klein stipje niets.

"Jeroen?"

Heel ergens ver weg hoor ik mijn naam.

"Ben je klaar om terug te gaan?"

"Kan dat dan?"

"Wat denk je zelf?"

"Hoe bedoel je: wat denk ik zelf?"

Er komt geen antwoord. Het blijft stil. 'Wat denk ik zelf?' Eigenlijk is het een hele goede vraag. Ik verwachtte een aanwijzing, een richting. Nu moet ik die zelf bepalen. 'Wil ik teruggaan?' Ik weet nu heel goed dat ik hier niet kan blijven. Ik realiseer me dat de stralende gloed begint af te nemen, die ik

ervoer toen ik hier net was. Het wordt killer en klammer in mij.

Dan komt mijn wens weer naar boven om kennis naar de aarde te brengen. Daarom had ik gekozen om dit pad te gaan.

‘Ok, ik ga terug,’ denk ik in mezelf.

De zon gaat onder. Het licht vervaagt. Ik word me weer gewaar van een zware omhulling om mij heen. Ik voel pijn. Hoor geluid.

‘Ik wil hier niet zijn. Ik wil terug’

‘Het is goed zo. Ik kan het aan’

Het is alsof ik me in een wasdroger bevind. Het ene moment lig ik op de bodem. Dan word ik door een schoep opgepakt en omhooggetild. Net als ik denk de top te hebben bereikt, val ik weer naar beneden. Boven kan ik net niet bij: ‘ik kan het aan’. Beneden lijkt de weerstand te groot, om te besluiten verder te leven.

Op en neer. Op en neer. Op en neer. Het monotone ritme en de herkenbaarheid vormen een hypnotiserend geheel. Ook hier hoef ik helemaal niets. Alleen maar op en neer.

Soms hoor ik geluiden, lijkt het of ik mijn naam hoor. Het is allemaal veel te ver weg. De wasdroger lijkt veel reëler en belangrijker dan alle geluiden die mij proberen te bereiken.

Door mijn verdoofde zelf snijdt een geluid. Ergens, vlak naast mij, huult heel hard een kind. Het maakt iets in mij wakker. Helpen! Dat is toch wat ik wil. Helpen.

De volgende keer dat ik de top van de wasdroger bereik, neem ik het besluit: het is goed. Ik kan het aan. Ik ga het doen. Na twee dagen ontwaak ik uit mijn coma.

Na mijn coma

Eigenlijk was het mijn intentie om de rest van dit boekwerk te vullen met de grote gebeurtenissen in mijn leven. Toch doe ik dat niet. Niet omdat ik niet heel veel wonderbaarlijke dingen heb meegemaakt, waarin ik zeker de hand van het Goddelijke heb gezien.

Ik vind de boodschap die ik heb beschreven te belangrijk om hem nog langer achter te houden. In mijn leven heb ik ook heel duidelijk het gat in mijn bewustzijn gezien. Ook heb ik ervaren, hoe ik steeds weer mezelf terughoud, twijfel of excuses verzin.

Daarom kun jij nu dit boekje lezen, omdat ik besloten heb om het nu de wereld in te sturen.

Het is mijn intentie om lezingen te geven, gesprekken te voeren met mensen die rondlopen met gedachten over zelfmoord, een netwerk op te bouwen van mensen die anderen begeleiden vanuit liefde.

Stuur dit boekje gerust door. Het is ervoor bedoeld.

Zaterdag 27 december 2014

Vier jaar later verscheen het boek met daarin mijn levensverhaal, getiteld 'Koning in het Keizerrijk'

Wil je meer weten over dit ontwerp, dan zijn dit de boeken die ik heb gelezen, die meer inzicht geven in dit onderwerp:

Opnemer, (2011), *Christus Keert Terug: Onthult Verbijsterende Waarheid*, Renkum, Cbbu

Greaves, H (Banks,F) (1990), *Boodschap van Licht*, Tilburg, Sigma & Ster

Heeft dit boekje iets gegeven, geef dan iets terug, zodat ik mijn werk voort kan zetten. Maak een vrijwillige bijdrage over op

NL67ASNB0267170742 tnv JA van Buuren,
of met PayPal pp@jvanb.nl .